

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jamen jeg skal blot kvittere for taksigelsen fra fru Elisabeth Arnold og gentage, hvad jeg også var inde på i min ordførertale, nemlig at de punkter, der er opstillet i Bundgård-Nielsen-betænkningen, ville være et glimrende udgangspunkt for udarbejdelsen af de retningslinjer og spilleregler, som jeg allerede har nævnt op til flere gange her fra Folketingets talerstol. Så jeg vil sige til hr. Thulesen Dahl, at jeg er helt sikker på, at vi kan nå frem til en tredje vej.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Fru Lene Espersen som ordfører.

Lene Espersen (KF):

Meget af debatten indtil videre i dag har drejet sig om embedsmændenes rolle, men det er jo ikke alene det, som forespørgslen omhandler.

Jeg synes sådan og ikke kun set ud fra et bredt synspunkt, men måske også ud fra et mere principielt synspunkt, at det er meget væsentligt, når man diskuterer, hvor grænserne bør gå, ikke kun for ministrenes brug af embedsmænd, men også for den brug af statens penge, som følger med, når man kører kampagner, at understrege, at der påhviler den til enhver tid siddende regering et meget stort etisk ansvar for, at den opfører sig korrekt, og at den ikke misbruger de mange muligheder, den har for at benytte både embedsværket og selvfølgelig også skatteborgernes penge til rent partipolitiske formål.

Jeg mener faktisk, at det vil være forkert i forhold til den del af offentligheden, der følger debatten i dag, hvis man står tilbage med et billede af, at det, der er det altoverskyggende og eneste problem i hele den her store diskussion, er nogle embedsmænd, der ikke kan finde ud af at trække nogle grænser for, hvad de skal gøre og ikke gøre. Jeg mener ikke, at det er en rigtig måde at beskrive virkeligheden på.

Jeg er ganske enig med mange af de ordførere, der tidligere i debatten har fremhævet, at der i hvert fald er ét eksempel på en embedsmand, der har opført sig problematisk, og det er selvfølgelig historien fra Ekstra Bladet, hvor der bliver henvist til, at man må gøre noget for at rette op på meningsmålingerne. Det er et eksempel på – selv om det muligvis bare er ment i en spøg – hvordan en embedsmand ikke bør agere.

Hvden derfra og så til at sætte hele embedsmandsapparatet på anklagebænken mener jeg faktisk, at der er et meget langt stykke vej at gå,

og jeg mener faktisk ikke, at det er dér, hovedproblemet er i den diskussion, som vi har for øjeblikket. Tværtimod tror jeg på, at hovedproblemet er, at den siddende regering desværre ikke altid er god nok til at skelne imellem, hvad man med rette kan sige er en regerings informationsopgave, hvilke oplysninger det påhviler en regering at lade tilgå befolkningen, og hvilke opgaver der egentlig burde ligge i partimæssigt regi.

Et af de steder, hvor Det Konservative Folkeparti mener, at regeringen er gået for vidt, er i hele den her store samlede værkpublikation »Danmark som foregangsland«.

Hvis man gennemser det store kulørte værk, vil man kunne se, at det først og fremmest giver udtryk for nogle partipolitiske betragtninger, som regeringen står inde for, men saglighedsværdien kan man godt sætte et meget stort spørgsmålstegn ved. Og det er meget problematisk, at man altså har en regering, der i den her udstrækning benytter publikationer til at lave propaganda på egne vegne.

Jeg anerkender, at man som minister, som regering, har behov for at komme med masser af saglige publikationer, også publikationer, som oppositionen er politisk uenig i, men et eller andet sted må grænsen gå, og der er ingen tvivl om, at der med den siddende regering er sket et skred.

Vi er af den samme opfattelse som tidligere ordførere, nemlig at hele den her folkehøringsidé, som man er startet på, egentlig i princippet ikke er noget, der bør høre hjemme som en del af regeringens måde at agere på. Det burde høre hjemme i partimæssig sammenhæng, som noget partipolitisk. Det er i langt de fleste tilfælde et spørgsmål om mikrofonholderi for den minister, som emnet vedrører, og har sådan set ikke særlig meget at gøre med, at man er ude og varetage ens opgave som minister. Det er et vælgermøde.

Derfor mener vi også, at det er et af de områder, hvor regeringen for ikke at få den her langvarige diskussion burde have været så klog, at den havde sagt, at det er sådan nogle vælgermøder, man afholder, og ladet partikasserne betale for dem. Det havde været klogere.

For at foregribe begivenhedernes gang er vores holdning den samme, hvis og såfremt man skulle ønske at holde nogle EU-folkehøringer, hvor der er et par udvalgte ministre, der skal ud og tale med befolkningen. Vi mener egentlig ikke, at det er en opgave, som ministre skal sendes